

LLUITA

INTERNACIONALISTA

ENS CAL MÉS!

nº 106 octubre 2010 - donatiu 1,5 euros

Editorial	pàg 3	Sindical	pàg 10-11
Pàgines centrals :	pàg 8-9	Atur al carrer, diversió a palau. II marxa contra l'atur.	
Balanç i perspectives de la Vaga General: Cal més		Oviedo: repartint precarietat i injustícia	
Política	pàg 4-7	Internacional:	pàg 12-16
Euskadi		Un fantasma recorre Europa	
Construint <i>Des de baix</i>		Referèndum constitucional a Turquia	
		Líban i V comboi Viva Palestina	
		Suplement: Iraq	

Per la reconstrucció de la IV Internacional

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

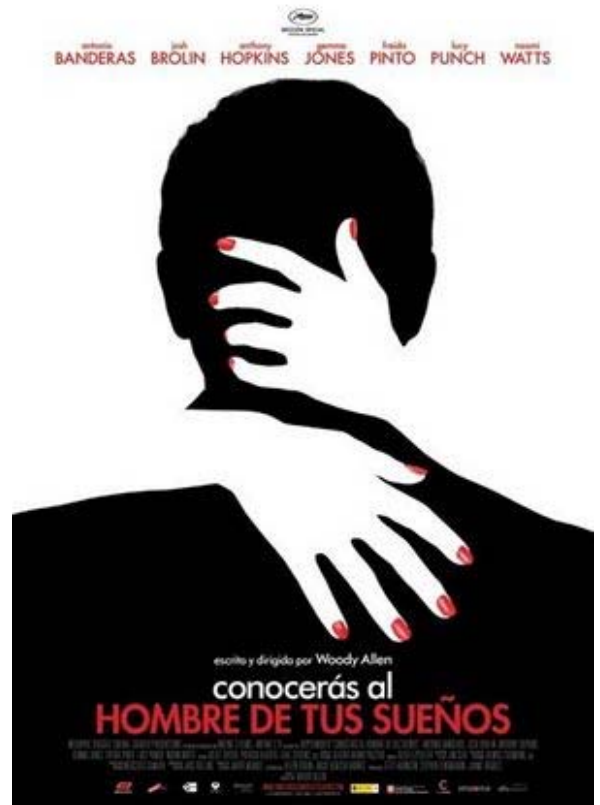
Conocerás al hombre de tus sueños (You Will Meet a Tall Dark Stranger), del director Woody Allen.

Una altra pel·lícula d'Allen. En fa sovint: una a l'any, així que es pot triar. Algú va dir que no es pot estar encertat tot el temps, per això nosaltres no demanem a Woody Allen que faci una obra mestra cada 12 mesos, però cada any entenem que tothom es plantegi, i aquesta de quina mena és? De les dolentes –és a dir, com Vicky Cristina Barcelona-? O de les altres? Doncs de les altres, però no arriba a la contundència i rodonesa de Match Point (pensem amb humilitat)

Amb aquestes dades tan directes hi ha tot un sector d'amants del cinema que ja han decidit si paga la pena veure-la o no. Per als qui han decidit que sí explicarem de què va el tema. Relacions humanes, el Tema de sempre d'aquest director: parelles que tenen problemes i se senten atretes per companys de feina, o per veïnes, coneguts, noves parelles, trencaments i segones oportunitats... amb factura de comèdia lleugera Allen aprofita per mostrar-nos la immaduresa emocional i les pors que tots passem sovint. Amb uns personatges, de vegades patètics i d'altres magnífics, que busquen per damunt de tot la felicitat (suposem que el títol en castellà deu fer referència a aquesta idea), quan el desconegut que tots acabem coneixent és un altre (al qual fa referència el títol original en anglès: la mort)

També com sempre: bona música. Perdó. Molt bona banda sonora. I, en canvi, a diferència d'altres films, aquí no parla dels jueus.

Un detall per acabar-vos d'engrescar: un dels homes protagonistes mira per la finestra com es despulla la veïna d'enfront de casa, amb el temps se separa i va a viure amb ella. A qui veurà –i mirarà- despullar-se des de la nova finestra? El toc Woody Allen.

Una vaga que recupera la confiança en la lluita obrera

L'èxit de la vaga va més enllà de la guerra de xifres. Aquesta vaga té molt de qualitativa: la classe obrera industrial va fer una vaga categòrica i sense discussió. Les manifestacions massives de la tarda del 29 –malgrat les restriccions en el transport per anar-hi- completaven la jornada, amb l'expressió del rebuig massiu dels treballadors/es a la política del Govern.

Hi havia en joc més coses que aturar una o una altra mesura del Govern, hi havia en joc recuperar la confiança de la mateixa classe obrera, veure que malgrat les profundes divisions introduïdes amb subcontractes, ETTs, segones i terceres escales, i també sindicats, es podia respondre amb unitat. En joc hi havia la moral de lluita després dels terribles cops dels darrers tres anys -amb l'atur, retrocessos, i la política de la por de patronal i governs-, i si els treballadors/es eren capaços d'aixecar-se i dir prou. En joc hi havia saber si després d'anys de política de desmobilització i desmoralització imposades per les direccions sindicals de CCOO i UGT hi hauria capacitat de reacció. I la resposta és que la classe obrera d'aquest país conserva la capacitat d'unitat i lluita.

La classe obrera industrial dels grans centres fabrils ha tornat a ser l'avantguarda de la lluita el 29 de setembre, amb capacitat per arrossegar la indústria mitjana. La incidència al sector públic va ser inferior, amb el precedent del 8 de juny -una vaga del funcionariat pel paquet de mesures contra el sector públic que va ser una experiència poc engrescadora- aquest cop la resposta ha estat superior, però a molta distància dels i les treballadores industrial. Els i les autònomes i el comerç es van quedaven més enrere.

Ens hi jugàvem molt aquest 29 S. Si la vaga hagués estat un desastre s'hagués fet més profunda la sensació d'impotència dels i de les treballadores davant dels plans de Govern i patronal, i ells haguessin posat la directa amb els nous paquets de mesures que ja tenen preparats. Però la banca pressiona el Govern Zapatero i aquest ràpidament ha convertit totes les bones paraules de comprensió d'abans de la vaga en compromi-

sos de més mesures al servei de la patronal i contra els i les treballadores. Aquesta vaga del 29 S, que arribava tard (amb tota la reforma laboral aprovada) no té un compromís de continuïtat per part dels dos grans sindicats.

La vaga ha estat un èxit, però això no pot amagar que ha tingut punts febles. La debilitat de la lluita ha estat en l'organització de la mateixa vaga. Només excepcionalment s'ha votat en assemblees la vaga, encara més excepcionalment s'han escollit comitès de vaga, i pràcticament enlloc aquests s'han coordinat per localitats per garantir la vaga i estendre-la a altres sectors socials. Aquesta organització limitava l'èxit de la vaga, però encara és més determinant pel futur. Sense organització, i malgrat l'èxit de la vaga, la continuïtat torna a quedar en mans d'unes direccions –les de CCOO i UGT- que difícilment voldran seguir amb la lluita.

No hi ha cap altre camí que avançar en la reorganització d'una esquerra sindical, dins dels grans sindicats o amb altres sindicats més combatius, amb l'exigència d'un pla de lluita que no deixi la vaga general del 29 S només en una jornada de protesta.

No hi ha cap altre camí que avançar en la **reorganització d'una esquerra sindical**, dins dels grans sindicats o amb altres sindicats més combatius, amb **l'exigència d'un pla de lluita** que no deixi la vaga general del 29 S només en una jornada de protesta. El Govern està feble, un exemple més que el president va tenint dificultats per imposar la seva línia dins del seu propi partit ha estat el resultat de les primàries de Madrid, en les que ha sortit derrotada Trinidad Jiménez, ministra i candidata de Zapatero a la Comunidad de Madrid. Mentrestant a Catalunya es cou una desfeta important del PSC. La vaga no beneficia la dreta, ni el PP ni CiU davant de les eleccions. Totes les formacions burgeses estaven contra la vaga. Per això és en aquest terreny que cal aprofundir per trobar una sortida.

Hi ha un altre element important. A ningú no se li escapa que l'ofensiva patronal es coordina –com a mínim- a nivell de tota Europa. La CES havia fet una crida a la mobilització a la jornada del 29 S, però aquesta crida no ha tingut la implicació dels sindicats que la formen. La patronal s'organitza internacionalment, els treballadors/es necessitem amb urgència una organització internacional, política i sindical. Coordinar la resposta donant un sentit internacionalista a la lluita contra els plans de governs i grans poders econòmics també forma part del repte.

7 de octubre de 2010

LI

EDITORIAL

Euskadi

El Govern respon amb detencions les declaracions d'alto el foc d'ETA

Amb tres comunicats el mes de setembre, ETA feia públic que estava disposada a declarar un alto el foc «permanent i verificable i també per anar més lluny si es creen condicions», adherint-se als termes de la declaració de Brussel·les. Una declaració que van signar el 26 de març de 2010 organismes i personalitats, entre elles la Fundació Nelson Mandela, els Nobel de la Pau Desmond Tutu, Frederik Le Klerk, Mary Robinson i John Hume, a més d'Albert Reynolds, exprimer ministre d'Irlanda. La declaració de Brusel·les demana un alto el foc permanent i verificable i una resposta del Govern com a primera mesura per iniciar un procés de pau.

Si l'objectiu prioritari del Govern fos –com diu sempre– acabar amb les activitats armades d'ETA, no ha tingut mai tant a tocar com ara. Però els fets demostren que la prioritat és una altra. La resposta del Govern als comunicats d'ETA és treure'ls tota la importància i, en comptes de cercar una via de diàleg, respon amb un enduriment de la repressió: prohibicions de manifestacions, més detencions i, darrerament, la detenció de set membres d'Askapena. Tot apunta que el que no vol el Govern és precisament que s'acabin els atemptats i les accions armades, el que més preocupa el Govern ara es aturar el procés de reorganització independentista amb Batasuna, EA i Aralar, amb altres entitats i partits menors, que

demanen que el Govern espanyol faci un pas en el sentit de l'acord: la fi de la política de dispersió de presos/es; la derogació de la Llei de partits i la fi de la política repressiva.

Aquests fets constatables per tota la premsa internacional porten a una reflexió. El problema del Govern central i la Monarquia no es diuen ETA ni lluita armada, el problema que preocupa l'estat és la lluita política del poble basc pel dret d'autodeterminació. L'estratègia armada d'ETA fa temps que es va girar contra la lluita per la defensa dels drets nacionals bascos. Amb atemptats a cops indiscriminats i amb víctimes obreres, lluny de debilitar l'estat, van ser utilitzats per aquest per justificar més repressió. L'aïllament de la lluita del poble basc és una responsabilitat majúscula de les direccions dels partits i sindicats de l'esquerra institucional, del

al carrer i fer un pas endavant en l'estat d'excepció. El PP va pujar a Euskadi a cop de regidors ferits o morts. Sota l'amenaça terrorista el Govern «legitimava» la repressió sobre tota l'esquerra abertzale i, més enllà, contra tot el poble basc.

El rèdit polític i electoral que permet l'existència d'una amenaça d'atac terrorista és avui extensament utilitzat per tots els governs imperialistes per instaurar una retallada de llibertats en el regne de la por. Per aquests motius el Govern posa pals a la roda, i colpeja cada cop amb més provocació. Aquest ha estat el cas de l'organització internacionalista Askapena. Des de la coalició Des de Baix hem denunciat la detenció de militants d'Askapena (vegeu el requadre).

Sense la cortina de fum de «l'amenaça terrorista», els problemes polítics es posaran damunt de la taula més cruament i, en primer lloc, el dret d'autodeterminació que es nega a les nacions oprimides de l'Estat espanyol. Però si la pressió augmenta sobre el govern internament i internacional no és descartable que el Govern hagi d'acabar buscant una negociació amb ETA.

La llibertat dels pobles és incompatible amb l'estat monàrquic, cal fer confluïr les forces obreres i que defensen els drets nacionals dels pobles en una lluita unida contra la Monarquia. La candidatura de les darreres eleccions europees Iniciativa Internacionalista era un pas en aquest camí, lamentablement aquell camí va quedar truncat, però la tasca continua essent urgent.

PSOE, eIPCE-IU, CCOO i UGT, quan es van fer monàrquics; però va comptar amb la col·laboració de les accions armades que provocaven un rebuig en sectors molt importants del poble treballador, que abans mirava amb molta simpatia la lluita de l'esquerra abertzale. Cada atemptat permetia a l'estat treure milions de persones

En el LI 105 us comunicàvem el naixement de la coalició *Des de baix* amb una voluntat unitària de l'esquerra anticapitalista i sobiranista. En el poc temps que ha passat des que va aparèixer el manifest, hem fet les primeres passes, prioritzant el que diu el nostre nom: treballar des de baix i sortir al carrer.

Així ho vam fer l'11 de setembre en les manifestacions de la Diada, duent l'exigència de la vaga general a les mobilitzacions que reivindicaven els drets nacionals de Catalunya. I ho vam repetir a les manifestacions del 29S exigint la continuïtat de les mobilitzacions i repartint fulles que recordaven la necessitat d'unir totes dues reivindicacions. En cadascuna d'aquestes jornades de lluita, al carrer, vam distribuir 20.000 fulles per fer arribar les nostres posicions a lluitadors i lluitadores que difícilment ens trobaran als mitjans de comunicació burgesos, perquè aquests no han respost ni a les nostres convocatòries de rodes de premsa, ni publicant cap dels comunicats amb els quals hem intentat respondre les realitats del carrer -dels quals en publiquem una mostra-.

El ressò, però, entre els i les de baix, s'ha expressat en les 700 signatures de suport de persones ben diverses del món sindical, de la cultura, del moviment feminista i d'altres d'alternatius, treballadors i treballadores de diversos sectors, estudiants i immigrants/des -als i les quals es nega el dret al vot però que creuen en el nostre compromís

Construint Des de baix

POLITICA

de lluitar colze amb colze amb ells per aconseguir-lo. Exemple d'aquest ampli espectre de suports és el dibuix d'Azagra al *Jueves*.

També hi ha organitzacions que s'han posicionat amb la candidatura. Així el suport públic a la coalició -encara que sense entrar-hi- d'*En Lluita*. I d'altres s'han dirigit a nosaltres, com *Green Peace* per tenir una reunió i tractar el tema energètic.

Un esment a part mereix la crida que ens ha fet «*Ara o mai*», que proposa la unitat de tots els/les independentistes. És cert que ens afalaga que sectors independentistes honestos reconeguin en nosaltres una força afí, malgrat que nosaltres no ens definim així, però els hem fet arribar una resposta declinant aquesta unitat. Nosaltres n'impulsem una altra, la dels de baix, una unitat a la qual convidem grups independentistes **que es reivindicuen dels i les treballadores**.

Ho vam fer fins i tot abans de conformar la coalició, ho seguirem fent, i es reflecteix en algunes de les signatures que ens donen el seu suport. Però no és aquesta la unitat que impulsa *Ara o Mai*, sinó que el seu «tots» inclou sectors directament burgesos com els que encapçalen Laporta o Carretero, amb els quals no tenim res en

comú: la seva Catalunya és la de La Caixa i la patronal de Foment, la dels que se segueixen lucrant a costa d'acomiadaments, la que s'empassa els diners públics de les ajudes, i li sembla poc la reforma laboral. La nostra és la de la vaga general, la dels i les aturades i els i les immigrades. Per això, a aquests/es companys/es honestos/es d'*Ara o Mai* els diem que amb ells ens hi unirem segur, però al carrer, i serà justament enfrontant-nos als interessos d'aquests altres amb els quals avui ells criden a la unitat.

Amb aquest diari el nostre partit encara la campanya electoral, i no podem fer-ho sense seguir-vos fent una crida que la feu vostra. Que si encara no ho heu fet ens feu arribar el vostre suport a la candidatura a luchaint@telefonica.net; que estengueu la mateixa demanda als vostres companys i companyes, a les vostres amistats... que ens ajudeu a organitzar un grup de suport, una petita xerrada, un acte de presentació al vostre centre de treball o estudi o a la vostra localitat, fent-nos-ho saber a través del mateix correu... **construint Des de baix amb nosaltres!**

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Libertat dels activistes detinguts

L'organització basca **ASKAPENA** porta 23 anys treballant a favor de la difusió internacional de la causa basca i de la solidaritat internacionalista entre els Pobles. En repetides ocasions ha denunciat casos de tortures i violacions als drets humans que comprometen greument l'Estat Espanyol.

La detenció de set militants d'aquesta organització, acusada «d'integrar l'aparell internacional d'ETA» pel simple fet de pertànyer a l'esquerra independentista basca, forma part de la campanya de repressió del moviment independentista basc. Askapena ja venia sent objecte d'una campanya de criminalització que va incloure l'expulsió de Walter Wendelin de Caracas i la seva posterior retenció a l'aeroport de París.

La detenció dels activistes d'Askapena és part d'una política deliberada de repressió dels drets civils i polítics de l'esquerra abertzale i de negació del reconeixement del legítim dret a l'autodeterminació del poble basc. Una política que s'accentua precisament quan ETA ha plantejat un nou alto el foc i la posada en marxa d'un procés amb mediadors internacionals.

Ens solidaritzem amb els detinguts i les detingudes, els seus familiars i amics, amb l'organització internacionalista ASKAPENA, i reclamem del Govern Zapatero la immediata llibertat dels activistes detinguts i el total respecte a la seva integritat física i moral.

Llibertat detinguts/des. No més repressió. Fora la Llei de Partits.

Comunicat de Des de baix, 3/10/10

Des de baix a l'11 de setembre

Aquest 11 de Setembre està marcat per dues dinàmiques, aparentment inconnexes. D'una banda, la fallida del model autonòmic, certificada per la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2006. De l'altra, una crisi econòmica (...) **Mai no ha estat tan apressant unir la lluita per les llibertats nacionals – la plena sobirania del poble per a decidir el seu futur – amb la resistència en favor dels drets socials i la justícia mediambiental.**

Això explica la paradoxa que estem vivint. El 10 de juliol, una històrica manifestació ciutadana es dreçava contra la sentència del TC, afirmant el dret de decidir d'aquest poble i endegant un camí de ruptura amb l'Estat espanyol. Tanmateix, surant sobre aquest moviment progressista, tornen amb expectatives electorals forces conservadores (...) La situació no començarà a aclarir-se fins que la població treballadora no comenci a ocupar l'escena política, trasbalsant els càlculs de les elits governants. Per això apostem decididament per l'èxit de la vaga general del proper 29-S (...)

(...) Però, les lluites socials, tot i ser decisives, no seran suficients. És necessari començar a construir, des de baix, pacientment, un nou referent polític d'esquerres. Endegar aquesta feina és justament la pretensió d'aquesta candidatura (...) fermament compromesa amb l'**exercici del dret a l'autodeterminació** a través d'un **referèndum** amb l'objectiu d'assolir una **República Catalana** que pugui decidir lliurement el vincle que vol tenir amb la resta de pobles ibèrics i d'Europa. Vet aquí la bandera que volem alçar aquest 11 de Setembre.

Full
distribuït
en la
Diada

Nosaltres també diem: "El Vallès sense el Quart cinturó!"

(...) El Quart Cinturó és una gravíssima agressió contra el nostre patrimoni ambiental, social, històric i cultural. La construcció del Quart cinturó és una mostra més de la voluntat de prolongar un model de creixement destructiu de l'entorn natural, insostenible i deshumanitzador. I en un model de mobilitat basat en el petroli. I, de nou, veiem com l'esquerra governant s'adapta als interessos empresarials i fa polítiques al seu servei.

Front al Quart Cinturó defensem una política de mobilitat que aposti inequívocament pel transport públic (l'única alternativa racional i sostenible) i la millora de la xarxa ferroviària. No necessitem més autopistes que destrueixen el territori. (...)

Comunicat Des de baix 3/10/10

700 signatures de SUPORT

700 signatures de suport a la iniciativa de construir una esquerra unitària, anticapitalista i soberanista, arribades del món sindical, universitari, dels moviments socials... tenen una imatge gràfica en el dibuix d'Azagra que publica el

Jueves

Aturem l'ofensiva racista del PP contra els immigrants

La visita als barris badalonins de La Salut i Sant Roc de la presidenta del PP de Catalunya, Alicia Sánchez-Camacho amb l'eurodiputada francesa Marie-Thérèse Sánchez-Schmidt, del partit de Nicolas Sarkozy evidencia la cara més reaccionària de la dreta. Aquesta actitud racista (...) és la continuació de la política discriminatòria i xenòfoba del PP davant els immigrants: l'abril passat Sánchez-Camacho i el regidor del seu partit a Badalona, García Albiol (que ni tan sols viu a la ciutat, sinó en un barri burgès de Barcelona) van repartir a la Salut un pamflet en què apareixia una foto de gitanos romanesos sota la pregunta «El teu barri és segur?». I una foto d'una balconada amb un cartell penjat que resava: «No volem romanesos».

La intenció del PP de traslladar la política racista de Sarkozy (expulsió il·legal dels immigrants romanesos i búlgars que no estan acusats formalment de cap delictes, excepte el d'ésser d'ètnia gitana) a Catalunya amb objectius electoralistes és també avalada pel seu president, Mariano Rajoy (...) Però no només ell: quan la comissària de justícia de la Comissió Europea, Viviane Reding, va comparar amb raó aquesta política racista de Sarkozy amb les deportacions massives dels jueus pels Nazis durant la II Guerra Mundial, el President Zapatero va córrer en defensa de Sarkozy i va emplaçar Reding a «contenir la seva força declarativa».

(...) També és el cas de la Plataforma per Catalunya, que ha reciclat el discurs del franquisme més recalitrant en forma de racisme i xenofòbia per aconseguir que mirem a baix per buscar l'origen dels nostres problemes, enlloc de a dalt, on hi ha els veritables responsables. (...)

Cal aturar aquesta ofensiva racista i feixista contra els immigrants, contra l'ètnia gitana, contra les capes més pobres de la població. (...)

**García-Albiol i Sánchez Camacho,
persones non grates per racisme.**

No volem caps de turc:

que la crisi la paguin els rics, que en són els responsables!

No deixem que fomentin el seu odi als nostres barris!

Fora la llei d'estrangeria, que institucionalitza el racisme.

D'aquí o de fora, amb papers o sense,

igualtat de drets per tots els treballadors i treballadores.

Serveis públics a l'alçada de les necessitats socials.

Comunicat de premsa Des de baix 23/09/10

Comunicat d'En lluita. (extractes)

Les eleccions a la Generalitat del 28 de novembre estan marcades per la profunda crisi econòmica i pel desgast que ha patit el tripartit després de vuit anys com a conseqüència de les seves polítiques antisocials. Es tracta d'un context de necessari enfortiment de les resistències i alternatives a aquest ordre imperant. És per això que és una bona notícia la presentació, el passat 10 de setembre, de «Des de baix (...)». Aquesta candidatura va sorgir a finals de juliol a iniciativa de Lluita Internacionalista, que va convidar a una reunió diverses organitzacions de l'esquerra anticapitalista: Corrent Roig, Revolta Global-Esquerra Anticapitalista i En lluita. Les quatre organitzacions estàvem d'acord que la realitat de l'actual context polític

social, d'una banda, i les (reduïdes) forces de l'esquerra radical de l'altra, feien necessari oferir, encara que fos a petita escala, un referent electoral a totes aquelles persones descontentes amb les polítiques del govern. Al mateix temps, com a En lluita, vèiem que aquesta candidatura podria representar un petit pas en el procés de reagrupament de l'esquerra anticapitalista, tan necessari en aquest moment.

De fet, aquests mateixos arguments ens havien portat com a En lluita a defensar públicament, des de la primavera passada, la necessitat d'una alternativa anticapitalista unitària a les eleccions autonòmiques (veure el comunicat: «Avancem cap a una alternativa anticapitalista»). (...) La candidatu-

ra «Des de baix» és un pas endavant a saludar positivament, però queda lluny d'aquest objectiu que nosaltres plantejàvem. (...)

És per això que des d'En lluita vam decidir en assemblea el passat 3 de setembre que no participàrem a la candidatura «Des de Baix». Tot i així, sí que hi donarem el nostre suport en la mesura de les nostres possibilitats i en demanarem el vot. És una candidatura que, si bé modesta, necessita de suport per tal de projectar les properes setmanes un discurs alternatiu al dels partits institucionals, des de l'esquerra i l'anticapitalisme.(...)

17/09/10

Volem una mobilització sostinguda

Avui tots i totes hem fet vaga, hem mirat d'arrossegar companys i companyes de les nostres empreses, dels barris, de les universitats... Sabem quantes dificultats ha calgut vèncer, quantes pors, quantes amenaces de la patronal o de les administracions. (...) Això només és el principi.

El govern no està disposat a cedir. El que hi ha en joc no és una reforma laboral circumstancial. Les grans corporacions capitalistes que manen a Europa han dictat als governs un full de ruta inequívoc. (...) Nosaltres afirmem, però, que hi ha una altra sortida, favorable als interessos de la majoria social treballadora: una sortida que suposi una redistribució de la riquesa i obri la via cap a un nou model social i productiu. Amb l'expropiació del sistema bancari i la creació d'una Banca Pública, sota control social; amb la instauració d'una fiscalitat progressiva... Rebutjant les mesures d'austeritat, es tracta, ben al contrari, d'apujar el salari mínim a 1.200 euros, d'incrementar les pensions i d'instaurar la jubilació als 60 anys... Que les retallades s'apliquin a la Casa Reial i als pressupostos militars! Que marxin les tropes espanyoles d'Afganistan! La reforma laboral que necessitem és aquella que prohibeixi els acomiadaments, que reparteixi l'ocupació (...) I, més que mai, esdevé vital la unitat de la gent treballadora. (...) Prou de discriminacions per raons ètniques o religioses! Igualtat de drets! Fora la llei d'estrangeria!

Vet aquí els objectius que poden obrir una nova perspectiva. Necessiten la nostra mobilització sostinguda: la unitat sindical per a lluitar, impulsar la democràcia de les assemblees, la incorporació dels moviments socials... Com a Grècia, Itàlia o França, haurem d'anar a noves vagues generals, haurem de coordinar les nostres forces a nivell europeu. No hem de parar fins a tombar les reformes del govern. I seguir fins a imposar la lògica dels nostres drets per damunt de la tirania dels seus privilegis.(...)

Però, les lluites socials, tot i ser decisives, no seran suficients. És necessari començar a construir, des de baix, un nou referent polític d'esquerres que també ajudi a la remobilització social i formi part de les lluites socials. No podem deixar que els partits de sempre diguin que ens representen quan en realitat treballen en benefici del món empresarial.

El fracàs del tripartit només fa que preparar el retorn de CiU al poder i alimenta el sorgiment d'alternatives sobiranistes de dretes, com Laporta, i també d'alternatives xenòfobes i reaccionàries. Però la solució als problemes actuals només pot venir de la mà d'una resposta d'esquerres i mobilitzadora. Amb aquesta perspectiva, - ...neix...- **Des de Baix**, una candidatura anticapitalista i sobiranista a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. (...) El nostre és un projecte obert al que esperem seguir incorporant noves persones i col·lectius i que vol trencar el dilema de quedar-se a casa el dia de les eleccions o de seguir votant pel mal menor. Donar suport al mal menor és sovint el camí més ràpid que porta al mal major.

És el moment d'atrevir-se, de no quedar-nos a casa. Tenim milers de raons per fer-ho.

Full distribuït per Des de baix a la vaga general del 29S

Cal més!

La vaga general

La caiguda de la demanda elèctrica va començar al punt de la mitja nit. Més endavant els indicadors s'aproximaven a un dia festiu més que a un de feiner, amb caigudes d'entre el 17 i el 25% del consum habitual, segons els sectors. El consum de gas ho feia un 22%. La mobilitat a ciutats com Barcelona queia un 38%. Tots els accessos a les grans ciutats que cada dia a les 9 estan saturats de vehicles permetien còmodament la circulació, malgrat que la vaga de transport havia fet que s'utilitzés més el cotxe. Els serveis mínims del transport tampoc no hi van haver aglomeracions. Aquesta era la realitat de la jornada del 29 de setembre a totes les grans ciutats.

Les manifestacions a la tarda a totes les capitals de província van ser massives, amb la presència de molta gent jove de fàbriques i universitats. Entre un milió i un milió i mig de participants que demostren que el rebuig a la política de l'executiu és majoritària als sectors populars.

Un element que cal remarcar és la divisió en la convocatòria a Euskalherria. ELA i LAB no van convocar el 29 de setembre. La repercussió d'aquesta divisió es va fer notar en la majoria de sectors i a les manifestacions de la tarda, amb menys incidència a les grans fàbriques que, com Volkswagen de Landaben, es van aturar. Aquesta divisió, que s'ha fet palesa en anteriors convocatòries és nefasta per la classe obrera i no és justificable per molt que es mantingui una posició crítica amb les direccions de CCOO i UGT. El 29 de juny passat, a la convocatòria encapçalada per ELA i LAB, vam aplaudir que tant CGT com CCOO s'hi adherissin. Es pot discutir tant com es vulgui contra la les direccions de CCOO i UGT, però no es pot boicotejar un moviment de vaga quan es posa en marxa, ni en un cas ni en l'altre. Prioritzar, com en el fons fan les direccions sindicals d'Euskalherria,

el pols entre sindicats afavoreix obertament el Govern i la patronal.

Una vaga essencialment obrera

Certament hi van haver diferències: en els sectors industrials, la construcció d'infraestructures i els transports de rodalies la vaga es va acostar al 100% d'incidència. Les grans indústries arrossegaven a l'atur els polígons de manera natural. El seguiment als tallers, comerços i entre els autònoms ha estat inferior, també influenciada per la ubicació i la proximitat de les barriades obreres. A diferència d'altres convocatòries, la resistència de la petita burgesia a fer vaga ha estat significativa.

Tots els tòpics sobre la dissolució de la classe obrera i de la importància del treballadors/es de les grans indústries han quedat al marge del debat d'aquest 29 S, les dades són inapel·lables. La realitat del 29 S té un importància extraordinària. Al llarg de molts anys els governs i les patronals, amb el suport en bona part de les direccions de CCOO i UGT, mitjançant Pactes i Reformes del Mercat laboral han cercat la divisió de la classe obrera: fixa i eventual, jove i vella, amb la introducció de

dobles o triples escales salarials als convenis, la subcontractació i entrada d'ETTs, però també per qüestions d'origen entre immigrants/des i autòctons/es... Sovint l'objectiu prioritari no és tant la reducció de costos com evitar la conflictivitat la-

boral, i, en tot cas la caiguda dels costos laborals n'és la conseqüència posterior.

En aquesta convocatòria de vaga general totes aquestes diferenciacions no han impedit la unitat en la resposta de les grans empreses. Pràcticament no calien piquets informatius per convèncer els i les eventuals de no entrar a treballar, al contrari, era en empreses amb una gran quantitat d'eventuals que cridaven piquets per poder fer la vaga sense represàlies posteriors. Tants anys de desmobilització imposada per CCOO i UGT, tants cops rebuts en forma d'expedients, amb acomiadaments, semblava que havien arrossegat la capacitat dels treballadors/es per resistir els plans patronals, però aquesta resposta a la vaga del 29 S torna a responsabilitzar les direccions sindicals majoritàries de la manca de reaccions generals com aquesta.

El Govern es refugia en Europa

El Govern Zapatero ha intentat evitar el xoc frontal contra la vaga. Fins el dia de la vaga tot era comprensió i paraules de diàleg, convençut que era pitjor emular el seu predecessor Aznar negant l'existència de la vaga. Però al dia següent la seva ministra d'Economia a la reunió del l'ECOFIN ja canviava el discurs: les reformes aprovades eren inqüestionables i en preparaven de noves.

De fet, preventivament Zapatero aprofitava la reunió de Nacions Unides a Nova York una setmana abans de la vaga general per «convèncer» els grans magnats de les finances mundials, encapçalats per George Soros, que no especulessin amb el deute públic espanyol i per explicar-los amb tota mena de detalls les mesures que està prenent el Govern espanyol al servei dels seus interessos i perquè la seva crisi la paguem els treballadors/es. Amb un somriure als llavis Soros va declarar en sortir de la reunió que havia estat una «xerrada agradable».

El Govern surt tocat de la vaga general, un efecte secundari –dins el mateix PSOE- s'ha produït pocs dies després, a les primàries de Madrid, amb la derrota de Trinidad Jiménez. La pilota, però, ara és a les mans de les direccions sindicals, en si estan

ENS CAL MÉS!

disposades o no a forçar el Govern a retrocedir, és adir, en la continuïtat de les mobilitzacions. Si continuen, les eleccions anticipades estan a la vista; si no, la burgesia intentarà que el PSOE acabi fent la feina bruta, per deixar més marge al futur govern Rajoy, que ja es prepara.

És urgent construir una esquerra sindical

Deixar en mans de les direccions de CCOO i UGT la continuïtat de la lluita contra la Reforma Laboral i la resta de lleis que prepara el Govern és assegurar-nos la derrota. Hem insistit molt des de LI en la preparació de la vaga general, en la importància de la organització per permetre la continuïtat: assemblees que decidissin la vaga, comitès de vaga i una coordinació. Però en aquest sentit es va aconseguir poca cosa, perquè és cert que s'ha perdut molta tradició de la lluita obrera. A Barcelona també es va buscar un camí paral·lel a les organitzacions sindicals amb l'Assemblea de Barcelona, inicialment convocada per la direcció del comitè d'empresa de TMB. Com a organització hi hem participat, però el centre de la reorganització és a les empreses i els sindicats. A partir de la intervenció en la lluita sindical, l'arribada de més sectors –joventut estudiantil, barris...- benvinguda sigui.

El gran problema que té el moviment sindical és la debilitat d'una esquerra sindical a les burocràcies. Una esquerra dins de les grans organitzacions o en organitzacions més combatives, però en tot cas organitzada i amb voluntat de construir-se. Una esquerra sindical combativa que ha de fugir de l'autoproclamació, que busqui la unitat d'acció amb altres sectors crítics, i la voluntat d'incidir en la gran majoria treballadora. Creiem que la CGT podria ser un motor clau d'aquest procés, però amb actituds sectàries com les que es repeteixen a Barcelona, es fa molt difícil. Ajudar a construir aquesta esquerra combativa sindical i política és la tasca més urgent.

Madrid 29S

"Hay que pararles los pies"

La vaga general del 29S ha de ser l'inici de la mobilització per enfrontar-nos als plans de la burgesia europea i el principi del reagrupament sindical, aquest és el plantejament que fem les organitzacions sindicals i polítiques de classe que ens hem estat reunint a Madrid per organitzar juntes les mobilitzacions i la jornada de vaga.

En la vaga de funcionaris del 8 de juny es va convocar una manifestació unitària amb prou èxit d'assistència.

Des de la Plataforma «Hay que pararles los pies», que agrupa diversos sindicats alternatius de classe i organitzacions polítiques, incloent-hi la CGT de Madrid-Castella la Manxa, es va convocar una assemblea de delegats/des per debatre la continuïtat de la mobilització i la convocatòria unitària d'una manifestació alternativa el dia 29S, així com l'organització de piquets informatius.

L'assemblea va reunir uns 400 delegats i delegades de sectors com el metall, RENFE, Telefònica, EMT, funcionariat, sanitat... La majoria dels delegats/des, incloent-hi diversos/es de CGT, van remarcar la importància de deixar d'actuar separats, perquè això no afavoreix la classe treballadora, i que la unitat és l'única forma de ser una alternativa als sindicats majoritaris. També es va debatre la importància de donar continuïtat a les mobilitzacions, convocant manifestacions i fins i tot vagues.

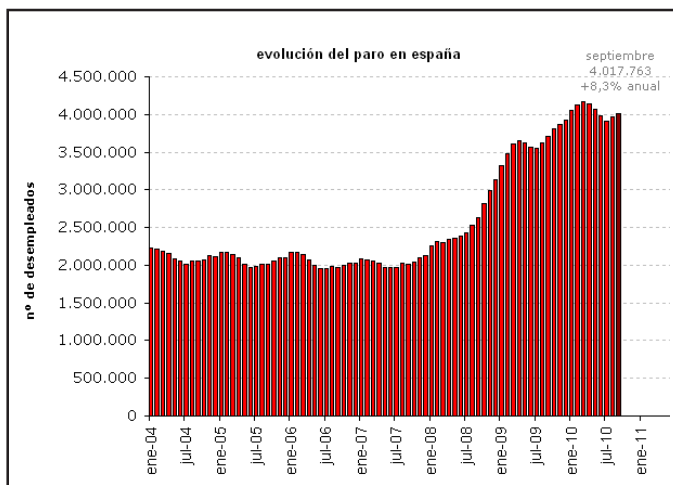
La manifestació convocada a la tarda va omplir des d'Atocha fins a la plaça de Benavente, amb l'assistència de molts/es joves, i al final van intervenir companys i companyes dels diversos sindicats, amb la línia de la unitat i la continuïtat, que van ser molt aplaudides pels i les assistents.

Raquel Palencias

Per uns pressupostos de l'estat, autonòmics i municipals veritablement socials

Atur als carrers, diversió a palau

En el moment d'escriure això és imminent la substitució de Díaz Ferrán, el president de la patronal inculpat per diversos delictes, i de Corbacho, el ministre que repetidament ha anunciat la fi de la crisi que el seu col·lega Solbes insistia en no veure, una crisi que ha vingut de la mà de l'explosió de la bombolla immobiliària, que segons successives ministres d'Habitatge del PSOE, tampoc no existia. Els mateixos economistes que s'han passat anys dient-nos que estàvem en el millor dels mons, i que han acompanyat les versions patronals i governamentals fins que s'han enfonsat, han explicat sense cap vergonya durant la vaga, i després que un dia de vaga dinamitava la recuperació econòmica, amagant que la crisi és estructural i que les solucions que ells preconitzen intenten salvar els patrimonis i els beneficis de la burgesia a costa de la misèria, els acomiadaments i els desnonaments dels treballadors i treballadores. **¿Es pot reactivar l'economia amb un 30% de la població en la pobresa i/o a l'atur i/o sobreendeutada i sense horitzó de canvi positiu? ¿Es pot reactivar l'economia quan un treballador/a de Berlín ha de destinar 3 salaris anuals íntegres a la compra d'un habitatge i un/a de Madrid, 17? ¿Es pot reactivar l'economia quan els diners públics van a sostenir els beneficis de la patronal de la banca, de l'automòbil, de la construcció... socialitzant les seves pèrdues mentre les administracions públiques entren en suspensions de pagaments?**

Les administracions viuen d'esquena a la realitat dels i les treballadores i gestionen la crisi provocant la misèria de la majoria per pagar les factures de la burgesia. Hi ha altres models. Un d'ells l'impulsa la «2a Marxa contra l'atur a Catalunya». Citem part de la **proposta de moció per a ser aprovada per ajuntaments.**

L'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat –amb el vot positiu de tots els grups polítics– ha votat una moció de suport a la Marxa que esquiva curosament cadascun d'aquests 5 punts (encara que sí que van votar que s'estudiés la viabilitat de l'últim):

«1 . Engegar una borsa de treball municipal que gestioni de manera transparent i amb la participació de les organitzacions socials l'ocupació generada als serveis i empreses municipals (noves ocupacions, substitució vacants, etc), l'ocupació creada per l'anomenat Plan E o nous plans governamentals que poguessin crear-se, així com el resultat d'inversions o projectes públics a la localitat. L'accés i distribució de l'ocupació s'efectuarà respectant els criteris de justícia en funció de la necessitat social degudament documentada i de rotació entre les persones sense ocupació. L'ajuntament reforçarà el caràcter públic de les seves empreses i serveis subrogant i absorbint els llocs de treball de les *subcontractes*. Amb l'objectiu de repartir el treball i combatre l'atur l'ajuntament aplicarà la jornada de 35 hores en còmput setmanal i sense disminució de salari al personal de l'administració local, dels serveis i empreses municipals.

2 . En casos d'obertura de processos de desnonament per impagament de la hipoteca o lloguer contra ciutadans residents en el municipi en situació d'atur, l'ajuntament actuarà per aturar i impedir el desnonament, propiciant la moratòria de la hipoteca o lloguer, així com la gestió d'altres alternatives que preservin el dret a l'habitatge.

3 . Quan les persones en atur i sense prestacions d'atur, o en situacions d'extrema necessitat familiar, estiguin amenaçades de suspensió dels serveis bàsics d'aigua, gas i electricitat per impagament, l'ajuntament facilitarà els recursos econòmics que evitin que els els tallin, actuarà per facilitar la moratòria, o en última instància garantirà el dret d'accés a aquests serveis bàsics. L'ajuntament garantirà que els i les alumnes amb famílies en atur o sense recursos participin en les activitats extraescolars.

4 . L'ajuntament organitzarà la distribució de borses d'aliments i béns bàsics per als residents en atur sense prestació d'atur, o en situacions d'extrema necessitat. Així mateix impulsarà l'organització de centres o cooperatives de consum que facilitin els béns bàsics a preus reduïts. Es crearan menjadors municipals per a les persones sense ocupació, en la gestió dels quals participaran les organitzacions socials presents a la localitat, especialment de les organitzacions de treballadors/es en atur.

5 . L'ajuntament en solitari o coordinadament amb els ajuntaments que hagin establert entitats mancomunades de transport públic, facilitarà la gratuïtat de l'accés al transport dels residents sense ocupació i amb ingressos per sota del salari mínim interprofessional, perquè aquest servei és imprescindible per buscar feina i fer gestions i activitats ordinàries."

Víctor Messeguer

II Marxa contra l'atur.

Amb els aturats/ades

Prop de 600.000 persones a Catalunya són a l'atur, i aquesta xifra segueix creixent, quasi un 5% en el darrer any. L'atur colpeja encara amb més virulència el treballador/a immigrant i creix en el mateix període un 13'8%. Desenes de milers d'aquests/es aturats ja no tenen ni els miserables 420 euros. La situació es torna dramàtica per a moltes famílies treballadores amenaçades de desnonament.

Des del Govern i la patronal ens volen fer creure que l'atur és un mal inevitable en èpoques de crisi, ens diuen que comprenen el patiment però no poden fer-hi res. Nosaltres diem que les seves llàgrimes pels aturats son de cocodril, doncs és aprofitant-se de l'existència de nombrosos aturats i facilitats a l'acomiadament que pretenen imposar amb més facilitat sobre la resta de

treballadors/es retallades de drets i salaris. L'interès de Govern i patronal no són els de baix, sinó defensar a qualsevol preu el benefici dels empresaris. Les empreses acomiaden per defensar els beneficis abans de gastar els guanys acumulats els darrers anys. Fins i tot ara, amb la Reforma Laboral poden acomiadar preventivament per si de cas arribessin a tenir pèrdues en el futur. Rebutgem els acomiadaments i exigim que es faci per llei: primer és el dret al treball i a un sou digne. La solució passa pel repartiment de l'ocupació entre les mans disponibles mantenint el salari, començant amb una llei de 35 hores, que permeti crear ocupació i, també, facilitar el repartiment igualitari del treball domèstic i de cura entre homes i dones.

La resposta dels treballadors i treballadores contra l'atur ha d'exigir que es posin tots els recursos disponibles per eliminar aquesta xacra del sistema capitalista. I fer-ho ens porta a exigir l'expropiació de la banca, per crear una banca pública al servei de les necessitats del poble, dels de baix. I mentre aquests plans d'ocupació per satisfer les necessitats de la població no generin els suficients llocs de treball, cal assegurar un subsidi digne per tots els aturats i aturades. El combat contra l'atur ha de ser paral·lel a la defensa de la millora de condicions de treball, oposant-nos a les polítiques de flexibilització del mercat de treball, seguint mobilitzant-nos contra la reforma laboral, i demanant un salari mínim de 1200 euros.

La candidatura Des de Baix i les organitzacions que la formen donem tot el suport a la lluita dels aturats/des i a aquesta II Marxa contra l'atur (...) i fem una crida a unir les forces de tots els treballadors i treballadores, aturats o no, a exigir mesures immediates de lluita contra la situació que viuen aquests treballadors/es.

Comunicat Des de Baix. 8/10/10

Oviedo

Repartint amb precarietat i injustícia

A Astúries, com a la resta de l'estat, els i les joves vivim una situació de precarietat laboral i terrorisme patronal. I a més, cal sumar-hi que hi ha molt poca resposta davant d'aquesta situació, ja que la desmobilització fa que la gent no lluiti per defensar els seus drets. Però encara hi ha petites lluites que són el reflex de què cal fer per intentar canviar això.

En una petita cadena de pizzeries anomenada «la Competencia» situada, entre d'altres ciutats, a Oviedo, quatre repartidors a domicili vam ser despatxats durant el mes de maig d'aquest any, per intentar defensar-nos davant d'una rebaixa salarial il·legal, aprofitant que la empresa es subrogava i canviava de conveni. Es van fer dues assemblees de treballadors i s'anava a constituir una secció sindical de la CGT per poder frenar les intencions de la empresa, però es van avançar i ens van despatxar, anul·lant la nostra capacitat de resposta i aplicant la política de la por als demés. No sabem què fer, però teníem clar que la cosa no podia quedar així, calia una resposta. Vam demandar la empresa per vulneració de drets fonamentals de sindicació i vam començar una campanya de protestes i boicot davant del restaurant durant tot l'estiu. Diferents col·lectius, sindicats i partits ens van recolzar, fent arribar al màxim de gent les nostres reivindicacions de ser readmesos, per poder fer més pressió a la empresa. El dimarts 28 de setembre va ser el judici, i independentment de la sentència, sentim que hem guanyat, ja que hem vist que lluitant podem aconseguir que no se'ns trepitgin els nostres drets tan fàcilment. Hem après una cosa molt important: si lluites pots guanyar; si no lluites, estàs perdut.

Per la readmissió dels quatre repartidors, no mengis pizza amb precarietat!

Joan. Astúries

La mobilització de treballadors i treballadores

Un fantasma recorre Europa

Els plans d'austeritat per a les condicions de vida dels treballadors i treballadores van essent aprovats pels governs europeus, en una operació sincronitzada i coordinada, si no directament dirigida, des dels centres decisoris del gran capital internacional. Així, en alguns països l'excusa és la reducció del dèficit públic, en altres l'augment de la competitivitat, i en altres encara reprendre el camí del creixement econòmic. En tots, el denominador comú és la flexibilització dels contractes i dels mercats de treball -amb la simplificació i abaratiment dels acomiadaments-, les retallades dels drets socials -en sanitat, educació, prestacions...-, les privatitzacions del ja afeblit sector públic, la pujada d'impostos als salaris i el consum, i la rapinya dels sistemes públics de pensions - juntament amb el retard de l'edat de jubilació i la rebaixa de les pensions per jubilació.

No són mesures noves. Els portaveus de la burgesia duen anys anunciant les seves intencions. Però aquestes mesures s'han vist accelerades per la crisi econòmica, que ha de recaure sobre les condicions de vida i feina de la majoria per salvar tant com sigui possible els beneficis de la burgesia. Així, les reformes de Grècia, l'Estat espanyol o Portugal no són tan diferents de les de França o Alemanya, i aquestes, al seu torn, complementen les aplicades per la nova burgesia als països de l'Est. Aquestes reformes, al costat de les lleis que limiten la lliure mobilitat i els drets dels treballadors i treballadores fora dels seus països -estrangeria, immigració, etc- estan canviant radicalment els nivells de vida i les condicions de treball de tota la classe obrera del continent, fins fa poc punt de referència per a la classe obrera mundial per les conquestes socials aconseguides i

mantingudes des de la postguerra mundial fins a l'inici de l'anomenada «globalització».

Les burocràcies sindicals europees, formades en les lluites obreres de les generacions anteriors, i consolidades els darrers anys com apèndixs dels estats i de les empreses per aplicar les rebaixes progressives de les condicions de vida i salari i dels drets de la classe obrera, es veuen davant del risc de quedar fora de joc, pel seu descrèdit creixent entre els treballadors i treballadores; i també perquè la burgesia pot estalviar-se uns quants milions d'euros amb aparells sindicals més barats i menys

contra la reforma de les pensions de Sarkozy, hi ha hagut 6 jornades de lluita i 5 Vagues Generals, en les quals milions de treballadors/es han rebutjat la política del govern. També a Grècia milions de treballadors/es han respost amb Vagues Generals la política «d'ajustament». A Portugal s'anuncia la convocatòria d'una Vaga General per finals de Novembre. Els països de l'Est les mobilitzacions dels darrers mesos han estat cada vegada més massives...

Tot això fa evident la necessitat de començar a impulsar l'acció conjunta de la classe obrera europea, més enllà de les oficialistes mobilitzacions

nombrosos, que poden acomplir la mateixa funció de sotmetre la classe obrera a acceptar els seus dictats i mesures.

Però la classe obrera comença a reaccionar, participant en mobilitzacions i onades vaguístiques que ja semblaven cosa del passat, i la seva pressió fa que les burocràcies sindicals hagin de llançar convocatòries de lluita a fi de, per una banda, rentar-se la cara tacades pel col·laboracionisme dels darrers anys, i, de l'altra, impedir que la pressió mobilitzadora dels treballadors/es s'escapi del seu control. Així, a França, on ja s'han votat, per a la segona quinzena d'octubre, vagues indefinides al transport, les refineries petrolíferes i altres sectors

convocades per la CES (Coordinadora Europea de Sindicats) a finals de setembre passat. La burgesia unifica els seus plans, i nosaltres hem d'unificar la nostra resposta. Només així podrem vèncer.

Contra els plans d'austeritat, per la defensa dels drets i conquestes socials i laborals i el nivell de vida dels treballadors i treballadores europees!

Jornades de Lluita a nivell europeu, en el camí de la Vaga General a tota Europa!

Luca Gómez-Pintado

Turquia: balanç del referèndum constitucional

Per a una Assemblea Constituent, per a una Constitució democràtica

Des de fa anys es hi ha una lluita a l'interior del règim turc. La burgesia neoliberal, liderada pel partit de Justícia i Desenvolupament (AKP), de centre-dreta, conservador i islamista, vol situar l'economia turca als mercats mundials, privatitzant tots els sectors estatals i duent a terme una ofensiva contra els drets de les classes treballadores i populars. També intenta descentralitzar el poder administratiu per poder explotar els recursos nacionals, i «solucionar» així el problema d'identitat «ètnica» del poble kurd, que està lluitant contra el règim nacionalista que li nega els drets nacionals i d'idioma més elementals. Aquest desig de la burgesia xocava amb la resistència de la burocràcia militar i administrativa de l'Estat, que es resisteix a perdre el poder i els interessos econòmics i polítics que manté des de la construcció de la República el 1923.

Però en el darrer període, i amb el suport de l'imperialisme nord-americà i europeu, el Govern i la burocràcia, sobretot els militars, van començar a arribar a un acord per posar en marxa una «transició pacífica», conservant els pilars del règim bonapartista. Amb aquest fi el Govern, amb la col·laboració de les forces armades i la justícia, va començar a depurar l'administració dels focus colpistes, sectors mafiosos, i organitzacions de tipus «gladi» anomenades «Ergenekon». Últimament el Govern ha proposat canvis en la Constitució de 1982, elaborada per la Junta militar d'aleshores.

El principal canvi era l'assignació dels membres del Tribunal Constitucional, en un intent de donar més pes al poder executiu i eludir així la resistència que de vegades el Tribunal exerceix davant la legislació del Parlament. El Govern també va proposar eliminar l'article constitucional que atorga impunitat als colpistes. Aquests canvis, presentats pel partit governant (AKP) com la democratització del règim, han estat aprovats al Parlament i després en un referèndum el 12 de setembre passat.

Mentre l'AKP, juntament amb altres partits liberals i la patronal, va cridar a votar que «sí» en el referèndum, els partits nacionalistes (el socialdemòcrata Partit Republicà del Poble i el neofeixista Partit del Moviment Nacionalista) es van posicionar pel «no», al·legant que amb aquests canvis l'AKP voldria construir una dictadura islamista i dividir el país. Per la seva banda l'Esquerra es va dividir en dues: els sectors més liberals van recolzar els canvis («no són suficients, però Sí»), i els d'esquerra revolucionària van cridar al vot «no» pensant que els canvis que ofería el Govern eren pegats de maquillatge per impedir una democratització real. Mentrestant el partit kurd (Partit de la Pau i Democràcia) va boicotejar el referèndum criticant els canvis, que no aportaven res al reconeixement de la identitat kurda, ni avançaven en els drets nacionals i ètnics del poble kurd.

Reproduïm el balanç que fa del referèndum Front Obrer:

"El 12 de setembre van ser ratificats els canvis a la Constitució proposats pel govern. Dels 49,4 milions de votants censats van anar a les urnes 38,3 milions (77%), dels quals el 55,8% (21,8 milions) va dir que Sí, mentre que el 42% va dir que NO als canvis. D'altra banda, a les províncies kurdes la crida del Partit de la Pau i la Democràcia (BDP en les sigles turques) a boicotejar el referèndum ha estat l'elecció dominant del poble kurd.

La tàctica de boicot ha aconseguit l'objectiu?

Comparat amb els resultats de les eleccions municipals del 2009, es veu clarament que la tàctica del BDP de boicotejar el referèndum ha estat seguida massivament a les províncies kurdes. Aquest resultat és una resposta contundent als qüestionaments de legitimitat de si el BDP representa o no el poble

kurd. El nivell de boicot a les urnes del poble kurd ha demostrat una vegada més que el BDP té el recolzament més ampli a les províncies kurdes. En aquest sentit la posició del BDP de «en realitat Sí, però de moment boicot» per poder ser acceptat com a interlocutor del poble davant de l'Estat ha tingut èxit; però només en aquest sentit. Perquè la tàctica de boicot no pot ser una política limitada les urnes; és una política de ruptura revolucionària de l'autoritat central, del sistema, a través de les mobilitzacions de les masses. En aquest punt seran determinants tant la consciència política dels sectors obrers i tots els oprimits, com l'orientació del BDP: es buscarà la solució al problema nacional dels kurds en un front de la classe treballadora i el poble kurd, i en les mobilitzacions de les masses contra el règim opressor; o dins de la permissivitat del govern i les limitacions del règim? Aquesta és la qüestió clau en el període que

s'obre, en què les discussions sobre una nova Constitució i la solució del problema kurd ocuparan l'agenda política.

Què significa el resultat del Sí?

El 58% del «Sí» (el 44% dels votants censats) ha demostrat, en primer lloc, que el partit governant, l'AKP (Partit de Justícia i Desenvolupament), encara no ha esgotat el crèdit polític. Malgrat l'atur creixent i la pobresa que s'estén dia a dia, l'AKP va tenir el suport del 44% de la població, i així s'ha demostrat que encara és l'única alternativa de Govern dins de les limitacions del sistema electoral.

Aquest resultat evidencia que l'AKP, que va arribar al poder amb la promesa que «hi ha problemes i nosaltres els resoldrem», segueix conservant el seu suport electoral ara amb «els estem intentant resoldre». La seva habilitat per mantenir el suport el converteix també en l'àmbit patronal en l'única

força que pot portar a terme les ofensives liberals contra els treballadors. D'altra banda, l'AKP, maquillant la Constitució i venent-ho com la «democratització del país», de fet està relegitimant el règim opressor sense tocar-ne els pilars fonamentals. Creant falses il·lusions entre el poble vol invisibilitzar les reivindicacions de lluita que defensa l'Esquerra.

El Govern ha interpretat els resultats com la derrota «del règim de tutela i el triomf de la democràcia». Les organitzacions més importants del país confirmen aquesta interpretació, però diuen que «no n'hi ha prou, fa falta una nova Constitució», una Constitució que sigui «digna del segle XXI». Una Constitució que inclogui les llibertats de «credo i consciència», «d'identitat», «la separació de poders», però que exclogui els drets bàsics dels treballadors i el dret d'autodeterminació del poble kurd.

Per una nova Constitució

Tot això explica per què nosaltres vam dir NO al referèndum. Des del Front Obrer hem exposat tots els nostres arguments, que tenen un sol eix: aquest canvi parcial de la Constitució actual, ens faria fer passos enrere de tots els sectors oprimits i explotats en relació als drets i llibertats. Perquè, malgrat que es proposen en nom del progrés i la democratització, els canvis no toquen cap pilar de la Constitució de la Junta Militar del 1980 que sustenta el règim opressor. Al contrari, els pegats a la Constitució els «normalitza», els converteix en «acceptables» i els dona continuïtat; i així, volen eliminar les reivindicacions revolucionàries democràtiques dels treballadors i del poble kurd.

Ara, amb el vot de confiança que va obtenir al referèndum, el Govern de l'AKP se sentirà més lliure per continuar la política econòmica contrarevolucionària que la patronal desitja i que està aplicant des de fa vuit anys. El Govern que ha privatitzat tots els sectors de l'economia nacional -des del transport fins a l'educació i la salut-, que ens ha pres els drets de seguretat social, que ha convertit els treballadors en els esclaus del nou segle a través de les ETTs, ara està preparant una nova ofensiva contra les poques conquestes econòmiques i socials que ens queden. Hem d'estar preparats davant d'una nova ofensiva imminent.

El significat de dir «No» en el referèndum és intentar aturar aquesta ofensiva contra els treballadors i els oprimits, i aplanar el camí cap a una nova Constitució veritablement democràtica, igualitària, laica i per a les classes treballadores. Per aquests motius, en el referèndum vam dir «NO» als canvis parcials que legitimen l'actual Constitució antidemocràtica, i vam proposar als sectors que van cridar a boicotejar les urnes a construir un front de tots els treballadors per lluitar per una nova Constitució. Aquesta tasca encara està pendent. Només pot haver-hi dos fronts, i ja és hora de construir el front contra el règim opressor i el sistema explotador."

Front Obrer, n. 21, 14 de setembre de 2010

El Tribunal Especial per al Líban Més armes de

El Tribunal Especial per al Líban (TEL) es va constituir per investigar l'assassinat de Rafik Hariri, primer ministre libanès, que va morir en un atemptat amb cotxe bomba el 2005. El país viu pendent de la sentència d'aquest tribunal sui generis, format per la pressió de França i els Estats Units, sota mandat de l'ONU, el primer cas d'aplicació de la llei internacional per jutjar un atemptat i no un crim contra la Humanitat. La investigació de l'ONU inicialment implicava alts oficials de seguretat del Líban i Síria, en la tesi que incloïa aquest últim país en l'eix del mal, però en els últims mesos ha donat un gir per acusar Hezbol·là del magnicidi. El tribunal, desacreditat pel descobriment de falsos testimonis comprats i una sèrie d'acusacions infundades, s'ha negat a investigar la implicació israeliana i – com amb la mentida de les armes de destrucció massiva a l'Iraq - prepara una nova excusa que serviria per deslegitimar la resistència i desfermar una nova guerra, aquesta vegada entre les comunitats libaneses.

Després de cinc anys d'investigacions, el 2009 els quatre generals libanesos pro-sirians acusats sense càrrecs i que van passar aquest temps entre reixes, van ser alliberats quan el tribunal va dictar que no hi havia proves contra ells. El TEL ha acumulat un cínic balanç que porta a l'extrem la paròdia de la suposada justícia internacional: suborns i fins a deu falsos testimonis, utilització d'enregistraments procedents de les antenes pirates israelianes instal·lades al Líban, una investigació totalment parcial (primer contra Síria i ara contra Hezbol·là)... Amb aquesta trajectòria no és estrany que cinc membres del tribunal (dos procuradors, dos secretaris i un portaveu) presentessin la dimissió.

Quan es va crear el TEL, tot apuntava a la culpabilitat de Síria: un desertor dels serveis secrets de Damasc encapçalava una llista de testimonis, que acusaven directament els quatre generals libanesos pro-sirians, en un moment en què Damasc semblava amenaçar Israel i estava en el punt de mira de l'imperialisme. Un mes i mig després de la posada en marxa del tribunal el març de 2009, la situació havia canviat: el testimoni «estrella» que acusava Síria, Mohamed Zuhair Siddiq, va ser detingut als Emirats Àrabs amb un passaport fals, sota l'acusació de fals testimoni. En una conversa per telèfon mòbil amb el seu germà havia confessat haver cobrat cinc milions de dòlars per declarar el que li havien indicat, sobretot els noms dels quatre generals libanesos presumptament implicats en l'assassinat, i d'atribuir al president siria Bashar el Assad, i el seu aliat libanès, Emile Lahud, haver-ne donat l'ordre. Inicialment implicat com a participant en el magnicidi, Siddiq havia fugit a França, on va ser detingut el 2005 a petició d'un jutge libanès que

destrucció massiva

va emetre un ordre internacional contra ell. Les autoritats franceses es van negar a extraditar-lo i va viure a cos de rei en la localitat de Chatou, a prop de París, com l'home clau per sustentar l'intent de Chirac de culpar Síria de la mort de Hariri. L'escàndol de Siddiq va precedir el de nou falsos testimonis més. Curiosament, la pista de l'única organització que va reivindicar l'atemptat a Al Jazeera, mai no va ser investigada.

Abans d'aquesta detenció, Damasc s'havia guanyat el suport d'Europa després de restablir relacions diplomàtiques amb el Líban i mostrar-se disposat a negociar una pau amb Israel, mentre Estats Units, asfixiat a l'Iraq i L'Afganistan, preferia treure'l de la llista negra. Aleshores es va destapar la nova tesi: acusar Hezbol·là (directa o indirectament) de l'atemptat. El passat setembre el mateix Saad Hariri, fill i successor de Rafik, va declarar en un diari libanès que reconeixia «els errors que hem comès amb Síria, que han malmès el poble sirí i a les relacions entre ambdós països, perquè vam acusar Síria d'assassinar al primer ministre màrtir: era una acusació política i aquesta acusació política s'ha acabat». El dirigent d'Hezbol·là, Hassan Nasral·là, havia assegurat uns mesos abans que Saad Hariri li havia avançat que el TEL acusaria alguns membres «dissidents» d'Hezbol·là de l'atemptat.

L'actuació del TEL està a punt de portar el país a un enfrontament entre les dues principals faccions polítiques del Líban: la formació del 14 de Març amb Saad Al-Hariri i Fouad Seniora, actual i anterior primer ministre respectivament, i la formació del 8 de Març, encapçalada per Hezbol·là i el partit cristià del general Michael Aoun.

Israel veu el procés com una oportunitat perfecta per desacreditar al Partit de Déu entre la

comunitat musulmana, acusant a una organització xiïta de l'assassinat d'un dels líders sunnites més populars d'Orient Mitjà, cosa que posaria al límit la sempre fràgil convivència al Líban.

El TEL no té cap credibilitat, en la mesura que en totes les hipòtesis sobre l'autoria de l'atemptat mai no ha estudiat l'opció israeliana. Una possibilitat molt plausible, tenint en compte que Israel té una xarxa d'espionatge molt avançada al Líban. Aquesta xarxa ha sortit a la llum els últims mesos, amb la detenció d'un general, dos coronels, tres alts directius d'una empresa estratègica de comunicacions i di-

versos alts càrrecs de diferents partits libanesos: fins a 25 detinguts acusats d'espionatge a favor d'Israel. Contradictòriament i malgrat aquest grau d'infiltració en l'aparell de l'estat, a Líban és l'únic país on l'exèrcit israelià per dues vegades ha sortit derrotat per que s'ha apuntat contundents victòries militars davant de l'exèrcit israelià el 2000 i 2006, i l'únic que ha aconseguit la retirada de les tropes israelianes sense negociacions ni tractat de pau.

Com explica el periodista René Naba «El Tribunal Especial sobre el Líban, instituit per un acord signat entre el Líban i les Nacions Unides el 5 de juny de 2005, confereix privilegis exorbitants a la comissió d'investigació de l'ONU mentre que

aquesta permet a aquesta comissió exercir una tutela de fet sobre les autoritats libaneses, habilitant-la per investigar sobre un fet que no constitueix un 'crim internacional' des del punt de vista jurídic. Però el fet de privilegiar el cas del cap del clan saudita-nord-americà d'Orient Mitjà en detriment d'altres eminents personalitats de l'escena internacional (Benazir Bhutto, Pakistan 2007, Salvador Allende, Xile 1983, Patrice Lumumba, Congo Kinshasa 1961), en detriment de desenes de personalitats libaneses, en detriment de milers de víctimes civils de la guerra libanesa, en detriment de desenes de dirigents palestins i de milers de civils palestins assassinats pels israelians, inducte a pensar que la coalició occidental pretén posar a la defensiva els principals opositors a l'ordre hegemònic nord-americà en la zona, a l'Iran per mitjà del dossier nuclear, i a través del judici del cas Hariri a Síria i Hezbol·là, principal escull de la capitulació encoberta dirigida pel president palestí Mahmud Abbas».

Set anys després de la manipulació de l'opinió pública sobre l'existència d'armes de destrucció massiva a l'Iraq, l'acusació de Hezbol·là en l'assassinat de Rafik Hariri es presenta com un altre detonant de la guerra. Si el tribunal va servir en el seu origen per aïllar i pressionar el règim sirí obligant-lo a treure les seves tropes del Líban, actualment està al servei de desacreditar a la resistència d'Hezbol·là, que gaudeix d'una enorme popularitat al món àrab i musulmà, una cosa que no agrada ni a Israel ni als Estats Units. Amb la perspectiva de la retirada nord-americana de l'Iraq i el creixent pols d'Israel amb l'Iran, la mentida està servida.

Cristina Mas

V Comboi de Viva Palestina

A trencar el setge de Gaza

Quan tanquem aquesta edició, quatre-cents activistes de 27 nacionalitats, amb tones d'equipament mèdic i materials de construcció es troben en el port sirí de Lattakia per emprendre l'última etapa del V Comboi de Viva Palestina, que pretén tornar a trencar el bloqueig de Gaza. Entre ells es troben uns 70 supervivents l'atac a la flotilla de la Llibertat, a més dels activistes que han transportat els vehicles procedents d'Anglaterra, Casablanca i Doha (Qatar). La solidaritat internacional està aturada a Síria, a l'espera de les negociacions amb Egipte, que de moment

no ha autoritzat l'entrada del comboi al país. El pla previst és creuar en ferri el tram entre Síria i el port egipci de Al-Arish, per entrar a Gaza a través del pas de Rafah. Com en les anteriors combois de Viva Palestina i en altres campanyes de solidaritat internacional per trencar el setge de Gaza, Egipte mostra la seva connivència amb Israel en l'escanyament del poble palestí.

Des de Lluita Internacionalista hem contribuït a aquesta iniciativa amb dos respiradors de cures intensives infantils cedides per companys i companyes de CGT de l'Hospital de Terrassa. Un valuós

equip mèdic que vam portar França, on vam participar en les activitats del

comboi al seu pas per la ciutat de Lyon. Donem suport d'aquesta ma-

nera a la lluita per la fi del criminal bloqueig de Gaza, imposat per Israel per obligar el poble palestí a abandonar la resistència convertint la franja en una enorme presó a cel obert.

Cristina Mas

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

